

v jehož restaurátorské komisi byl činný od roku 1955. V roce 1965 získal cenu v soutěži k dvacátému výročí osvobození republiky, rovněž tak v soutěži výtvarných děl pro Lidice a za restaurování fresek v kostele sv. Mikuláše na Malé Straně spolu s kolektivem restaurátorů obdržel cenu hlavního města Prahy. Dále mu bylo uděleno čestné uznání za účast na Světové výstavě v Montrealu.

Od 50. let se pravidelně zúčastňuje významných celostátních výstav v Československu i v zahraničí, v 60. letech obeslal i výstavy volné tvorby umělců — restaurátorů. Samostatně vystavoval: v Semilech — Protiválečný cyklus (1945), cyklus Moře (1947), v Praze v klubu Komorního divadla — cyklus Herci (1957), v Duchcově v Okresní nemocnici (1958), v Praze v Galerii na Karlově náměstí — cyklus Lidé a moře (1963), v motolské nemocnici (1964), v Galerii Čs. spisovatel — cyklus Ze světa archeologie (1968), v Semilech (1970), v Káhiře v Čs. kulturním středisku společně s J. Jírou (1970), v Semilech (1972), v Jičíně v Okresní galerii obrazy z let 1937—77 (1977), v Praze v divadle EFB (1981), v Galerii na Malé Skále Obrazy z let 1942—82 (1982), Tábor, Bechyňská brána — cyklus Archeologické krajiny (1982).

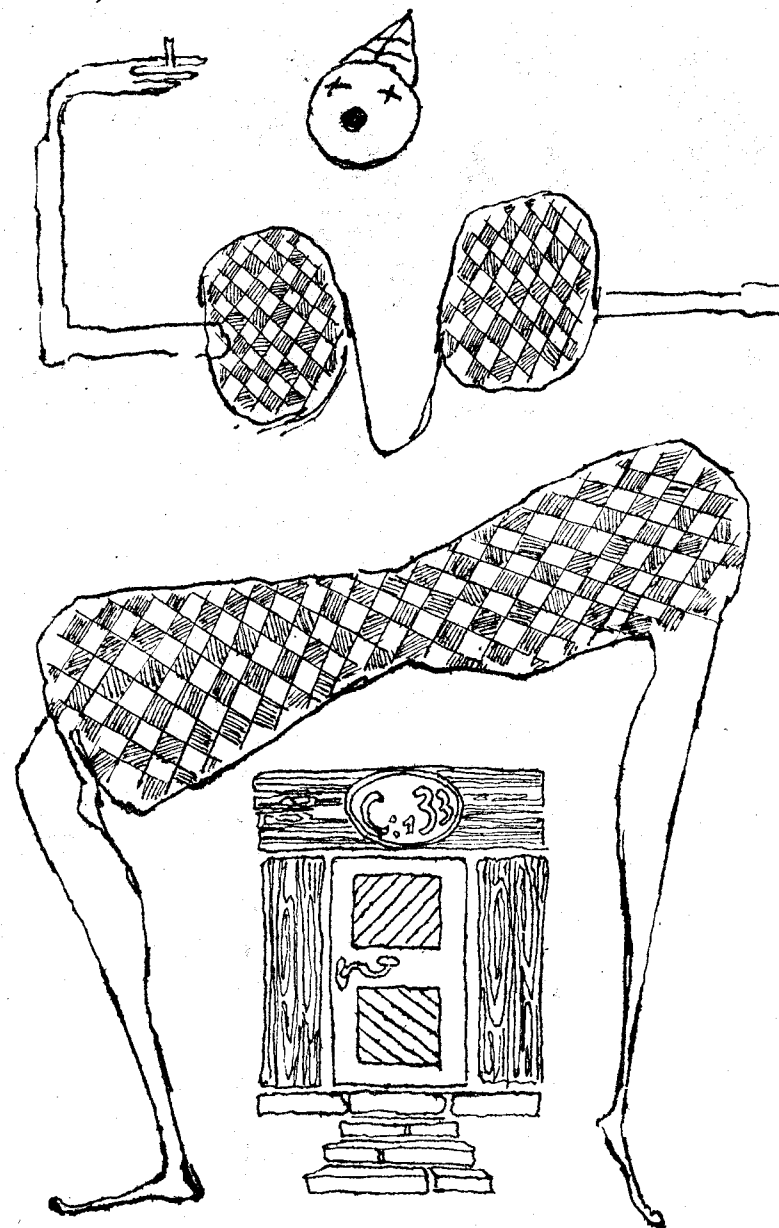
74. výstava v rodném domě Václava Šolce v Sobotce. Sezóna 1983. Pořadatelé: Okresní galerie v Jičíně, Osvětová beseda v Sobotce, Spolek sběratelů a přátel exlibris, kolektivní člen České společnosti pro estetiku při ČSAV v Praze, nakladatelství Albatros v Praze. Vytiskl Mír 6, provoz 12, Čáslavská 15

JOSEF NĚMEC

Rodný dům

Václava Šolce

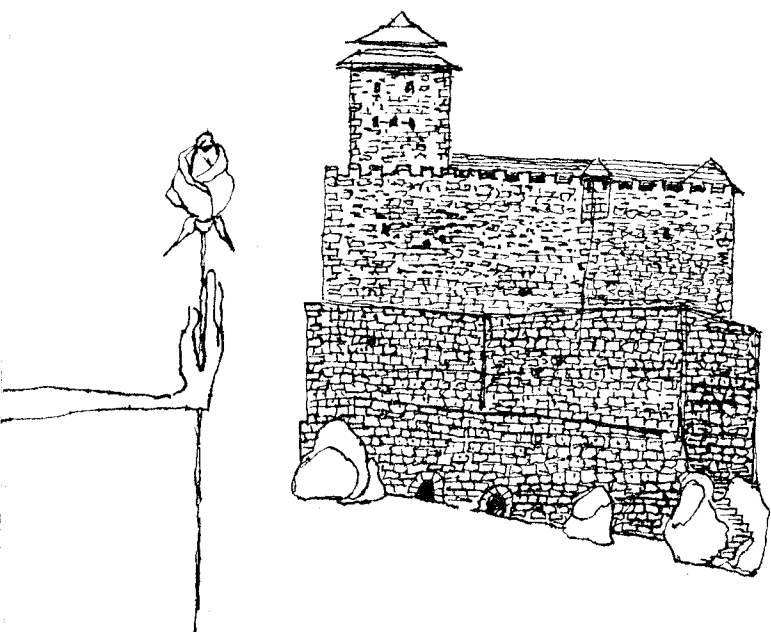
Sobotka, červen 1983

OBRAZY Z FILMŮ

*Film vypráví své světy,
své příběhy, své postavy
prostřednictvím obrazů*

Federico Fellini

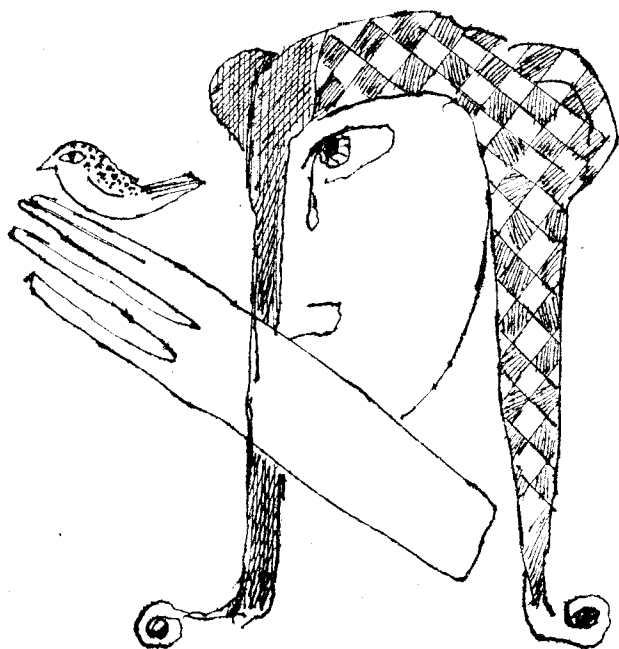
Měl by. Zkusili jsme to s Josefem Němcem na malém filmu Zlatá ručka. Byl to příběh dvou šašků v době dlouhého míru, v době Karla IV. Šašek Maršík — kejklíř, mim, řezbář a věčný poutník, hledající v šaškovských hrách pravdu svoji i pravdu pro svého krále.

Šašek Svach — oslavovaný pištec, který za své mistrovství byl jmenován králem šašků s přízviskem Zlatá ručka.

Byl to němý film, jen s doprovodem tiché hudby. Némý film je opravdovější, než film mluvený. Je také blíž soustředěnému obrazovému vyjádření. A byly to právě kresby a obrazy Josefa Němce, které se staly nosnou inspirací našeho záměru.

Šaška Svacha hrál s využitím virtuózního ovládnutí píšťal Jiří Stivín. Jeho bratra Maršíka Boleslav Polívka, dnes světově uznávaný mim, herec, klaun, ale také autor a režisér. V jeho brněnském bytě je na čelní stěně jeden z nejlepších Němcových obrazů namalovaných v době natáčení — šašek v purpurovém plášti, ustupující před vizí královského majestátu.

Před několika týdny uvedl B. Polívka svoji novou hru Šašek královny, a v programu Divadla na provázku přiznává spolupráci této komedie také Josefu Němcovi, jeho obrazům i malovaným ptáčkům. „... ty mám od jistého Němce“. Malířskou evokaci proměňuje pak v celé hře v jedinečně snovou kompozici stárnoucího šaška. Při druhé naší společné práci na filmu Blues pro EFB jsme se snažili, aby

sled jednotlivých scén byl především básní a teprve pak divadlem. Byl to experiment a šli jsme po filmově u nás neznámých cestách a některé vedly i do slepé tmy. Aby těch odbočení bylo co nejméně, je dobré mít kolem sebe vedle kameramana, maskéra, výtvarníka kostýmů, architekta, produkčního i někoho, kdo každý den ještě dlouho po natáčení má nejen trpělivost, ale i nadhled, aby pomáhal autorskému — režijnímu záměru. Josef Němec to dělal a vydržel až do konečného sestřihu filmu. A ještě dnes, když už dávno filmový neklid vystřídalo ticho jeho ateliéru, vracíme se k těm zbytečně prohraným partiím, které se však ve filmu, oproti šachové hře, nedají opakovat.

Chtělo by se nám a moc zkusit to třeba s krásou Shakespearových sonetů a nebo vrátit se pod čisté nebe řeckých komedií. A neprozradím snad žádné velké tajemství, že pokušení se aspoň u Josefa Němce — po jeho studijní cestě do Řecka — už stává skutečností.

VLADIMÍR SÍS

JOSEF NĚMEC

narozen 1922 ve Velkých Hamrech (okres Semily) v rodině sklářského dělníka. V letech 1934—37 studoval na Odborné škole sklářské v Železném Brodě (prof. V. Jůna, A. Metelák, J. Brychta), v letech 1937—42 na Uměleckoprůmyslové škole v Praze v ateliéru prof. Fr. Kysely. Žije a pracuje v Praze.

Od roku 1942 na základě výstavy Hostů SVU Mánes se stal členem tohoto spolku. Od roku 1949 byl členem Svazu československých výtvarných umělců,